

ל"ג בעומר

למודים נאים והתחזקות שאנו יכולים ללמוד מהתנא הקדוש רבי שמעון בר יוחאי, ולקמה אנו יכולים לזכות ביום ל"ג בעומר ולקחת עמנו לכל ימות השנה.

כי לא תשכח מפני זרעו

כשמגיע היום הגדול ל"ג בעומר רואים שכולם שמחים בשמחה גדולה, גם היהודים שזוכים להיות במירון וגם אלו שהם לא במירון, כולם מרגישים שמחה בלב, זה בגלל שחכמינו הקדושים אמרו מראש (שבת קלח:), שעומדות להיות צרות קשות ומרות לנו היהודים ויבוא זמן שיהיו כל כך שקועים בגלות עד שהתורה חס ושלום תשכח, והתנא הקדוש רבי שמעון בר יוחאי אמר להם: "חס ושלום שתשכח תורה מישראל", כמו שכתוב בפסוק (דברים לא, כא): "כי לא תשכח מפני זרעו", ורבנו ז"ל גילה לנו (התחלת ליקוטי מוה"רן, חלק א' מאמר 'לכו חזו') שבזכות התנא הקדוש רבי שמעון בר יוחאי לא תשכח התורה מעם ישראל אף פעם, וזה מרומז בפסוק שהוא מביא כראיה, כי סופי תיבות של המלים "כי לא תשכח מפני זרעו", הם המילה יוחאי; שעל ידי בן יוחאי - שנה התנא הקדוש רבי שמעון - לא תשכח התורה.

זוהר - מקבילים אמונה ברורה, רואים שאין שום דבר חוץ מהשם יתברך; כל דבר הוא אלקות, דומם צומח חי מדבר - הכל לכל הוא עצם עצמיות חיות אלקותו יתברך, הוא ממלא כל עלמין וסובב כל עלמין, אין שום מציאות בלעדיו יתברך כלל; בכל תנועה, בכל דבר - מסתתר אלופו של עולם; כשלומד'ים זוהר נפקחות העינים, מתחילים לראות שיש בורא עולם, מתחילים להרגיש את השם יתברך.

מירון

אי אפשר לתאר בכלל את המעלה של אלו שזוכים להיות במירון ביום ל"ג בעומר, צדיקים אמרו שהתנא הקדוש רבי שמעון בר יוחאי מחלק מתנות לכל אלו שבאים, וההתעוררות הגדולה שיש שם, שיהודים שופכים את לבם בנהרות של דמעות, בוכים על הימים שעברו במה שעברו וכו' וכו', והגעגועים הגדולים אל השם יתברך, מרגישים כלות הנפש אל השם יתברך, ומצד שני השמחה הגדולה שיש שם, שרוקדים ושמחים, מרגישים איזו טהרה מתוקה שלא מרגישים כל השנה במקום אחר; אשרי מי שזוכה להגיע למירון אפילו רק לכמה דקות, להראות את פניו להשם יתברך ולבקש מהשם יתברך על ישועות ורפואות, הוא בודאי יפעל ישועה שלמה. כפי שצדיקים אומרים, מה שחכמינו זכרונם לברכה אומרים (ברכות ט:): "כדאי הוא רבי שמעון לסמוך עליו בשעת הדחק", כשיהודי נמצא בשעת הדחק, עובר עליו מה שעובר - כדאי לו להגיע לר' שמעון ולסמוך שבמירון פועלים ישועה.

לכן השמחה ביום ל"ג בעומר היא שמחה גדולה מאד, כולם שמחים; כי דיקא על ידי התנא הקדוש רבי שמעון בר יוחאי שגלה את הזוהר הקדוש - יוצאים מהגלות, כמו שכתוב בזוהר (נשא, קכד:): "בהאי חבירא דאיהו ספר הזוהר, יפקון ביה מן גלותא", על ידי הזוהר, נצא מהגלות; מאיזו גלות? מהגלות הפרטית, הגלות החשוכה ששוכחים מהשם יתברך; אין גלות גרועה יותר מהגלות של מי ששוכח מהשם יתברך, הוא נכנע תחת טבע, מקרה ומזל, אין לו אמונה, וכשלומד'ים

החרב שלנו והקשת שלנו, וזה יהיה חרבו של משיח, פי משיח יכבש את העולם בלי נשק, משיח יכבש את העולם בתפלה, הוא יחדיר בעולם את הענני של לדבר אל השם יתברך ולבקש מהשם יתברך; לכן אנחנו יורים בל"ג בעומר בחץ וקשת, להזכיר שאנחנו מצפים למשיח שיביא לנו את הקשת בגונא נהירין.

החץ וקשת של ל"ג בעומר צריכים להזכיר לנו שנתחזק בתפלה והתבודדות, שנבקש כל דבר מהשם יתברך, וכשנמצאים בצרה - שישתמשו בפה; השפתים הם בצורה של קשת והלשון היא החץ, שייבקשו מהשם יתברך. חכמינו זכרונם לברכה אומרים (ירושלמי ברכות ט, א): "אם בא על אדם צרה, לא יצווח, לא למיכאל, ולא לגבריאל, אלא לי יצווח ואני עונה לו מיד", בתפלה אפשר לפעל הכל, תפילה היא הנשק הכי חזק שבה אפשר לנצח את כל השונאים.

מסוגל לפעל ילדים

ל"ג בעומר מסוגל לפעל ילדים, ואפילו שחרופאים אומרים שלא יזכו לילדים, צריכים לדעת שזה למי שנמצא תחת הטבע, אבל מי שמאמין שאין טבע, כל הטבע הוא רק בריאה של השם יתברך, כל הטבע מתנהל על ידי השם יתברך, ועל ידי שמבקשים מהשם יתברך, ועל ידי שעושים את סגולות הצדיקים - אפשר לזכות להביא ילדים; אז תירה עם החץ וקשת ביום הקדוש, כי רבנו אומר (ספר המדות אות בנים, סימן סג), "דריכת הקשת בל"ג בעומר הוא סגלה לבנים"; ועם אמונה בסגולות הצדיקים - אתה תזכה לילדים, בנים ובני בנים עוסקים בתורה ובמצוות.

כשרוצים לזכות לילדים - תיבים להתמקד להיות בשלום, לחיות באהבה ואהוה. כפי שמצינו, חכמינו זכרונם לברכה מספרים (שיר השירים רבה א, לא), שהתנא הקדוש רבי שמעון בר יוחאי הבטיח ילדים לבני זוג שלא היו להם ילדים במשך שנים ארוכות, הוא ברך אותם בילדים, כשהוא שמע שהם אוהבים מאד זה את זה, הם לא רוצים לריב, הם רוצים לחיות בשלום, עיין שם; כך גם כל אחד יכול לזכות לפעל ישועות ביום הקדוש הזה על ידי

גם אלו שלא נמצאים במירון יכולים לקשר את עצמם עם התנא הקדוש מכל מקום שנמצאים, ובודאי כשלומדמים את דברי הצדיק, לומדים משניות, גמרא, מדרש, מאמרים מהתנא הקדוש רבי שמעון בר יוחאי, כל שכן כשלומדמים זוהר - מקשרים עצמם אל הצדיק וגם מקבלים מתנות מהתנא הקדוש רבי שמעון בר יוחאי, וזוכים לפעל ישועות ורפואות מהמקום שנמצאים שם, על ידי שמקשרים עצמם אל הצדיק.

חץ וקשת

בל"ג בעומר יש מנהג לירות בחץ וקשת. אחד מהטעמים הוא, חכמינו זכרונם לברכה מספרים (בראשית רבה עט, ו; ירושלמי שביעית כה: ב) כשיצאו התנא הקדוש רבי שמעון בר יוחאי ובנו התנא הקדוש רבי אלעזר מהמערה אחרי שלוש עשרה שנה, הם ראו ציד פורש את הרשתות כדי ללכוד צפורים, הם רואים שהוא פורש את הרשת וצפור כמעט נלכדת, ובשניה האחרונה הצפור נצלה, אחר כך מגיעה עוד צפור והם שומעים שיוצאת בת קול מן השמים שאומרת: "נצודה" והצפור נצודה; אמר התנא הקדוש רבי שמעון בן יוחאי לבנו: "אתה רואה, אפילו צפור קטנה לא יכולה להלכד בלי שיכתבו את זה למעלה בשמים, אז ודאי שכל מה שעבר עלינו זה מן השמים בחשבון מדיק"; לכן יורים עם החץ והקשת, כדי לזכור את הלמוד של הציד שצד והתנא הקדוש רבי שמעון בר יוחאי אמר שאפילו צפור קטנה לא יכולים ללכד רק עם רשות מלמעלה; כדי שנזכר שכל דבר שקורה - מדבר קטן עד דבר גדול - הכל בחשבון מדיק.

עוד טעם למה אנחנו נוהגים לירות עם חץ וקשת. פי הזוהר הקדוש אומר (תיקון ו, דף לו:), כשמשיח יבוא יראו קשת בצבעים מאירים, וזה יהיה סימן שמשיח הגיע, כשיראו את החץ וקשת בצבעים מאירים, הכונה לקשת של עם ישראל; היהודים לא משתמשים עם נשק, כמו שקתוב (תהלים מד, ז): "כי לא בקשתי אבטח וחרפי לא תושיעני", היהודים משתמשים בתפלה והתבודדות, זה החרב של עם ישראל. כפי שיעקב אבינו אמר ליוסף (בראשית מח, כב): "בחרבי ובקשתי", שם אומר רש"י, בתפלות שלי; זה

זוכים להוכיל את הילד שלנו אל המלמד לומר את הא"ב הקדושים", וההורים צריכים לתת צדקה וגם לתת לילד שיתן צדקה, ולבקש: "רבוננו של עולם תעזר לנו שיהבן שלנו ישמח עם הפאות כל ימי חייו, שהוא אף פעם לא יגזז את הזקן והפאות, שישאר ירא שמים וקדוש".

אנו בחביבותא תליא

דע לך, מהיום של ל"ג בעומר כבר מתחיל לזרוח האור של חג השבועות; עד ל"ג בעומר אלו ימי אכל, נוהגים הלכות אבלות על תלמידי רבי עקיבא שלא נהגו כבוד זה לזה והם מתו, והתנא הקדוש רבי שמעון בר יוחאי תקן את זה, הוא הכניס אהבה בכל התלמידים, הוא אמר (נשא קכח): "אנו בחביבותא תליא", אנחנו תלויים באהבה, אנחנו צריכים לאהב זה את זה; הוא למד את הלמוד שרבו הקדוש התנא רבי עקיבא למד (ירושלמי נדרים ט, ה; שפת לא): "ואהבת לרעך כמוך", זה כלל גדול בתורה, וכך מקבלים את התורה; על ידי שאוהבים יהודי ולא מדברים רע על אף יהודי - זוכים לקבל רגש חזק ללמוד תורה (שיחות הר"ן, סימן צא).

היום הקדוש ל"ג בעומר הוא יום שצריכים לקבל את הלמוד של 'אנו בחביבותא תליא', לעזוב את המחלקת, לא לריב עם אף אחד, ולאהב את כל אחד; צדיקים אמרו: רבי שמעון לכלי הוא יכול לסבול את כלם, זה הלמוד שאנחנו מקבלים ביום הקדוש ל"ג בעומר, להיות לכל, שיוכלו לסבול את כל אחד, לרצות לעזור לכולם, לפנות מקום בלב לכל יהודי.

להסתכל טוב על כולם

היום הגדול ל"ג בעומר הוא כל כך גדול, כולם שמחים, כולם חוגגים את היום הזה באהבה גדולה; זה בגלל שהתנא הקדוש אמר (סוכה מה:): "יכול אני לפטר את כל העולם כולו מן הדין", אני יכול לטהר כל יהודי ולהראות להשם יתברך שאף אחד אינו רע, כולם טובים, כולם ראויים, וזה שחוטאים זה לא בגלל שרוצים לעשות רע, זה מגיע מרוב ששכורים מפל כף הרבה צרות, יש נסיונות קשים ומרים, אבל כל אחד רוצה להיות טוב; לזה זכה התנא הקדוש

שחיים בבית באהבה, כשלא רבים, כשלא מחפשים להיות צודקים, אלא להיות חכמים, תמיד לותר; זה מביא את כל הישועות.

חלאקה

המנהג הוא שפשעושים חלאקה לילד שומרים עליו שלא יראה רע; המנהג הוא שפשעושים את הילד לתלמוד תורה למלמד לומר את הא"ב הקדושות עוטפים אותו בטלית הקדושה, שומרים את עינו שלא יסתכל על דברים טמאים, וההורים מתפללים ונותנים צדקה עבור הילד הזה שישאר כל ימי חייו עם עינים קדושות ועם מחשבות קדושות.

הרבה נוהגים שעושים את החלאקה בל"ג בעומר, ובארץ ישראל הרבה אנשים נוהגים לקחת את הילדים למירוץ, ושם לעשות להם את הפאות, וכך עשה האריז"ל. פי מוהרנ"ת אומר (לקוטי הלכות גילוח הלכה ג, אות ב): "עקר הדין ישראל ועקר היהדות תלוי בזקן ופאות, ובהם נכר היהודי פי הוא מזרע ברוך ה', מזרע ישראל", לכן עושים את הפאות ביום קדוש שפנה ל"ג בעומר, שפזכות התנא הקדוש רבי שמעון בר יוחאי לא נשכחה התורה הקדושה, ובזכות התנא הקדוש רבי שמעון בר יוחאי היהודים מקימים את התורה; לכן עושים את הפאות הקדושות ביום הזה ומבקשים מהשם יתברך על הילד הזה ועל כל הילדים ומבקשים על כל היהודים שילכו עם זקן ופאות, שיאהבו את הזקן והפאות, שלא יחקו את אלו שגוזזים את הזקן והפאות השם ישמרנו, אלא שיתגאו בזה.

כשעושים חלאקה לילד, עושים לו את הפאות הקדושות - ההורים צריכים דבר ראשון להודות להשם יתברך שזוכים לזה, כבר אוהזים כאן; פמה יהודים מצפים לשדוכים, אי אפשר לתאר את הצער שפחורים ובחורות עוברים, וגם אחרי שהתחתנו; פמה יהודים מצפים לילדים, כל כך הרבה יהודים צריכים ישועות; וכשכבר אוהזים כאן, לוקחים ילד לתלמוד תורה ללקק את הדבש שהמלמד מורח על הא"ב הקדושות - ההורים צריכים להודות להשם יתברך, להגיד בפה: "תודה השם שאנחנו

אֹתָנוּ מֵהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, לְגִרּוּר אֹתָנוּ לְעִבְרוֹת, הַתְּנָא הַקְדוּשׁ רַבִּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאי סִפֵּן אֶת חֲזוֹן כְּשֶׁהוּא גִילָה אֶת הָאֲמַת, רָצוּ לְהַרְוֹג אוֹתוֹ, הוּא הָיָה צָרִיף לְהַתְחַבֵּא שָׁנִים אַרְבָּוֹת בְּמַעְרָה, בְּכָל זֹאת הוּא אָמַר אֶת הָאֲמַת שְׁאֲסוּר לִיהוּדִים לְחַקוֹת אֶת הַדֶּרֶךְ שֶׁהַגּוֹיִם מִתְנַהֲגִים, יְהוּדֵי הוּא קְדוּשׁ, יְהוּדֵי מִתְלַבֵּשׁ בְּעֵדִינּוֹת, בְּמִיחָד בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל מִתְלַבְּשׁוֹת עֵדִין וְיָפָה כְּפִי שֶׁהַתּוֹרָה אוֹמְרָת.

אִי אֶפְשֶׁר לְתַאֵר אֶת הַמַּעֲלָה שֶׁל אִשָּׁה שְׁמִסְתַּפְּרָת, הַתְּנָא הַקְדוּשׁ רַבִּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאי אוֹמֵר (נְשֵׂא קִבְיָה): 'תּוֹנֵבָא לִיתִי, קָלְלָה תְּבוּא, 'עַל הֵהוּא בַר נֵשׁ, עַל הָאָדָם, 'דְּשִׁבְק לְאַנְתְּתִיָּה, שְׁמַרְשָׁה לְאַשְׁתּוּ, 'דְּתַתְּחִזִּי מִשְׁעָרָא דְרִישָׁה לְבַר, שְׂיִרְאוּ אֶת שְׁעֵרוֹת רֵאשָׁה. 'וְדָא הוּא חַד מְאִינּוֹן צְנִיעוּתָא דְבֵיתָה, וְזֵה מֵהִיסוּדוֹת שֶׁל בֵּית יְהוּדֵי, שְׁלֵא יִרְאוּ אֶת הַשְׁעֵרוֹת שֶׁל הָאִשָּׁה. 'וְאַתְתָּא דְאַפִּיקַת מִשְׁעָרָא דְרִישָׁה לְבַר, וְאַשָּׁה שֶׁהוֹלְכַת בְּגָלוּי רֵאשׁ, 'לְאַתְתַּקְנָא בֵּיה, כְּדִי לְהַתִּיפּוֹת, אַרְיִים מִסְכְּנוֹתָא לְבֵיתָא, הִיא גּוֹרְמַת שְׁתַּהֲיָה עֲנִיּוֹת בְּבֵית, 'וְגָרִים לְבִנְיָה דְלֵא יִתְחַשְׁבוּן בְּדָרָא, וְגוֹרְמַת שְׂיִלְדֵיהָ לֹא יִצְלִיחוּ וְלֹא יִהְיוּ חֲשׁוּבִים. 'וְגָרִים מְלָה אַחְרָא דְשָׂרְיָא בְּבֵיתָא, כְּמוֹ כֵן הִיא גּוֹרְמַת שְׁהַסְמִי'ף מ'ם וְהֵלֵא טוֹב יִהְיוּ אֶצְלָה בְּבֵית. 'מֵאֵן גָּרִים דָּא, מִי גּוֹרֵם לְכָל זֶה? 'הֵהוּא שְׁעָרָא דְאַתְתְּחִזִּי מִרִישָׁה לְבַר, הָאִשָּׁה שְׂרׁוֹאִים אֶת שְׁעֵרוֹת רֵאשָׁה.

אֲשָׁרֵי הָאָדָם שְׁמַחְזֵק אֶת אִשְׁתּוֹ וְגַם אֶת הַבָּנוֹת כְּשֶׁהֵן מִתְחַתְּנוֹת שֶׁהֵן יַעֲשׂוּ אֶת הַדְּבָר הַקְדוּשׁ הַזֶּה, שְׁלֵא יִתְבַּיְשׁוּ מֵאֵף אַחַד, שְׂיִוְרִידוּ אֶת שְׁעַר הָרֵאשׁ, כִּי כָל הַקְּלָלוֹת יִסְתַּלְקוּ מֵהֵן. חֲכָמִים זְכוּרֵם לְבִרְכָה אוֹמְרִים (עִירׁוּבִין ק): אַחַד מֵהַקְּלָלוֹת שֶׁהַתְּקַלְלָה חָוָה כְּשֶׁהִיא אָכְלָה מֵעֵץ הַדַּעַת הִיא: "מְגַדְלַת שְׁעַר כְּלִילִית", הַשְׁעַר מְבִיא רַע וְכָל הַצָּרוֹת; אֲשָׁרֵי הָאָדָם שְׁמַקְשִׁיב לְקוֹל הַצְּדִיקִים, הוּא מְנַהֵל אֶת בֵּיתוֹ בְּקְדוּשָׁה, הוּא לֹא הוֹלֵךְ אַחֲרֵי אֱלוֹ שְׁמִזְלִלִים וְלוֹעֲגִים מְדַבְּרֵי הַצְּדִיקִים, יִהְיֶה לוֹ טוֹב בְּזֶה וּבְכָא.

רַבִּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאי, אַחֲרֵי שֶׁהוּא יֵצֵא מִהַמַּעְרָה, כְּשֶׁהַתְּנָא הַקְדוּשׁ רַבִּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאי וּכְנֹו שָׂרְפוּ אַנְשִׁים כְּשֶׁהֵם הִסְתַּפְּלוּ בְּעֵזֶן רָעָה; הֵיכָן שָׁהֵם הִסְתַּפְּלוּ הֵם שָׂרְפוּ, יֵצֵא בַת קוֹל מִן הַשָּׁמַיִם (שְׁבַת לג): "חֲזֹרוּ לְמַעְרָה, אֲנִי לֹא רוֹצֵה שֶׁתְּשָׂרְפוּ אַנְשִׁים", וְשָׁנָה לְאַחַר מִכֵּן כְּשֶׁהַתְּנָא הַקְדוּשׁ רַבִּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאי יֵצֵא הוּא אָמַר לְבָנוּ רַבִּי אֶלְעָזָר: "תִּרְאֶה אִיף הֵיְהוּדִים אֲהַבִּים אֶת הַמַּצּוֹת, תִּרְאֶה הֵיְהוּדֵי הַזֶּה לֹאֲחַד שְׁנֵי הַדְּסִים לְכַבּוֹד שְׁבַת אַחַד לְזִכּוֹר וְאַחַד לְשִׁמּוֹר"; רַבִּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאי חֲפֵשׁ לְהוֹצִיא אֶת הַנְּקוּדָה טוֹבָה מִכָּל אַחַד.

אֶת זֶה אֲנַחְנוּ צָרִיכִים לְקַבֵּל עַל עַצְמָנוּ בְּיוֹם ל'ג בְּעֹמֶה, לְהִסְתַּפֵּל טוֹב עַל עַצְמָנוּ, לְהִסְתַּפֵּל טוֹב עַל כּוֹלָם וּבְיָדֵי עַל הַיְלָדִים, אִיפֹה שָׂרַק רוֹאִים אִיזוֹ נְקוּדָה טוֹבָה; לְדַגְמָא יְהוּדֵי קוֹנָה מִשְׁהוּ לְכַבּוֹד שְׁבַת וּכְבָר אוֹמְרִים: "תִּרְאוּ כְּמָה קְדוּשִׁים הֵם הֵיְהוּדִים, הֵם קוֹנִים דְּבָרִים טוֹבִים לְכַבּוֹד שְׁבַת", וְלְבָרַח מֵהִיצֵר הָרַע שֶׁל הַצְּדָקוֹת שְׁשׁוֹרְף אַנְשִׁים בְּזֶה שֶׁהוּא מִסְתַּפֵּל רַע, וּמְבַטֵּל אֶת הַדְּבָרִים הַטוֹבִים; רַבִּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאי הִרְאָה לָנוּ אֶת הַדֶּרֶךְ אִיךְ נִסְתַּכֵּל, שְׁנַחֲפֵשׁ אֶת הַנְּקוּדוֹת הַטוֹבוֹת, וְכִי נוֹכַל לְקָרֵב אֶת כּוֹלָם אֶל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ.

גַּם בְּעַצְמָנוּ, בְּאָדָם עַצְמוֹ - צָרִיכִים לְחַפֵּשׁ אֶת הַטוֹב, וְלֹא לְהַשְׁפִּיל אֶת עַצְמָנוּ, כִּי לֹא מְרוֹיַחִים כְּלוֹם מְזֶה שְׁמִשְׁפִּילִים וּמְבַטְלִים אֶת עַצְמָנוּ, צָרִיכִים לְהִאֲמִין בְּעַצְמָנוּ, וְלִדְעַת שֶׁהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ אוֹהֵב אוֹתִי, אֲנִי בָנוּ, בֶּן אֱהוּב; כִּי דְבַר שְׁאֲנִי עוֹשֶׂה - אֱהוּב אֶצֶל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ; זֶה הַלְמוּד שֶׁאֲנַחְנוּ צָרִיכִים לְקַחַת אֶתְנוּ מִל'ג בְּעֹמֶר.

בְּעֵדִינּוֹת וּבְצִנִּיעוֹת

מְצִינּוּ בְּזוֹהַר הַקְדוּשׁ שֶׁהַתְּנָא הַקְדוּשׁ רַבִּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאי מְשַׁבַּח אֶת הַבֵּית שֶׁהָאִשָּׁה מִתְנַהֲגַת בְּעֵדִינּוֹת, וְגַם לְהַפְּךָ, כְּשֶׁחָס וְשָׁלוֹם לֹא מִתְנַהֲגִים בְּצִנִּיעוֹת מְגִיעוֹת צָרוֹת קָשׁוֹת וּמְרוֹת, לְכֵן בְּיוֹם כֹּה קְדוּשׁ ל'ג בְּעֹמֶר טוֹב לְהַתְחַזֵּק לְהִיּוֹת עֲדִינִים, שֶׁהַבֵּית יִהְיֶה עֲדִין, לֹא לְלַקֵּת אַחֲרֵי אוֹמוֹת הָעוֹלָם. כִּי רַבִּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאי אָמַר לָנוּ (שְׁבַת לג), שְׁכַל דְּבַר מְאוֹמוֹת הָעוֹלָם זֶה לֹא לְטוֹבַתְנוּ, זֶה רַק כְּדִי לְהַרְחִיק

